

Sygn. akt II UK 209/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku W. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Elblągu
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 grudnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 11 września 2014 r., sygn. akt III AUa 44/13,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w Gdańsku) na rzecz adwokata J. M. - Spółka Adwokacka M. Sp. p. w G. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) zwiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 września 2014 r., III AUa 44/13, Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację wnioskodawcy W. W. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Elblągu z dnia 5 listopada 2012 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Elblągu z dnia 10 lutego 2012 r., odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z

wypadkiem przy pracy, wobec niespełnienia przesłanek określonych w art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) w związku z art. 6 ust. 1 pkt 6 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1242 ze zm.). Sąd Apelacyjny, wobec zarzutów apelacji uzupełnił postępowanie dowodowe i dopuścił dowód z opinii zespołu biegłych, dzieląc ustalenia Sądu pierwszej instancji, w myśl których wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a tym samym nie spełnił przesłanek dla przyznania dochodzonego świadczenia.

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną w całości pełnomocnik wnioskodawcy i zarzucając naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie – art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz naruszenie przepisów postępowania, mogącego mieć wpływ na wynik sprawy – art. 217 i 227 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, uchylenie „w przypadku stwierdzenia podstaw (...) wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy z zasądzeniem kosztów postępowania. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w związku z naruszeniem art. 217 i 227 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub

4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oczywista zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437).

Natomiast w okolicznościach sprawy, uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie sprowadza się do polemiki z poczynionymi na podstawie opinii biegłych ustaleniami Sądu, co do stanu zdrowia wnioskodawcy oraz możliwości dalszej pracy zgodnie z kwalifikacjami. Wnioski biegłych powołanych przez Sąd pierwszej i drugiej instancji były zbieżne co do oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, wskazując, że nie jest on obecnie osobą niezdolną do pracy, a zatem nie spełnił przesłanek określonych w art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Na temat pojęcia niezdolności do pracy, stanowiącej przesłankę nabycia uprawnień rentowych Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie, generalnie uznając, iż istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich (por. przykładowo wyrok z dnia 24 sierpnia 2010 r., I UK 64/10, niepublikowany).

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach orzeczono, mając na uwadze taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika wnioskodawcy zgodnie z § 12 ust. 2 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.).